

Kız ve Eşek

Jane MEADOW

Kız ve Eşek

Jane MEADOW

Parlak bir cumartesi sabahı Amelia, tozlu yoldan seke seke çiftlik barınağına doğru gitti. Sarı yağmur çizmeleri çamurda şapır şupur ses çıkarıyor, hasır güneş şapkası her adımda zıplıyordu. Havuçlarla dolu yeşil bir bez çantası taşıyordu. Amelia hayvanları her şeyden çok severdi ve bugün hepsiyle tanışacaktı.

Çiftçi Ruth onu kapıda karşıladı; gümüş saçları geniş kenarlı şapkasının altında parlıyordu. Ekose bir flanel gömlek ve yeşil iş pantolonu giymişti. 'Hoş geldin Amelia,' dedi sıcak bir gülümsemeyle. 'Buradaki hayvanların hepsi kurtarıldı. Bazıları utangaç, bazılarıysa inatçı.' Amelia başını salladı; ela gözleri heyecandan kocaman açılmıştı.

Çiftçi Ruth, Amelia'yı tavukların ve keçilerin yanından geçirip küçük bir çitle çevrili alana götürdü. Orada, uzun sarkık kulaklı ve sırtında koyu bir şerit olan gri bir eşek duruyordu. Krem rengi burnu seğiriyordu ve kahverengi deri başlığında 'Jasper' yazan küçük bir pirinç etiket vardı. Amelia'yı uzak köşeden, iri koyu gözleri tedirgin bir şekilde izliyordu.

Amelia bir adım yaklaştı, ama Jasper uzun kulaklarını yassılıp arkasını döndü. 'Yabancılarla yaklaşmaz,' dedi Çiftçi Ruth yumuşak bir sesle. 'Kimsenin ona iyi davranmadığı bir yerden kurtarıldı. Güven aceleye gelmez Amelia. Ona zaman vermelisin.' Amelia utangaç eşeğe baktı ve kendi kendine sabırlı olacağına söz verdi.

Her gn okuldan sonra Amelia barınaęa geri dnd. Jasper'a taze saman ve bir kova serin su getirdi. Ona dokunmaya alıřmadı; yemeęi yere koyup ters evrilmiř bir sandıęın stne sessizce oturdu. Jasper onu uzaktan izliyor, sarkık kulakları seęiriyordu. Yaklařmıyordu ama kamıyordu da.

Bir öğleden sonra Çiftçi Ruth, Amelia'ya bir eşeğin nasıl fırçalanacağını gösterdi. 'Yumuşak hareketlerle fırçala,' dedi ve ona yumuşak bir fırça uzattı. 'Onu asla acele ettirme.' Amelia fırçayı çitin yanına bıraktı; belki Jasper ona gelirdi. Jasper havayı kokladı, yavaşça bir adım attı, sonra durdu. Amelia gülümsedi ve hiç kıpırdamadan durdu.

Günler haftalara dönüştü. Amelia, Jasper'ın su yalağını doldurmayı ve ahırını toplamayı öğrendi. Yatağı için taze saman serdi ve Çiftçi Ruth'un yardımıyla tırnaklarını temizledi. Jasper hâlâ mesafesini koruyordu, ama Amelia yaklaştığında kulakları artık yassılmıyordu. Bazen sanki düşünüyormuş gibi uzun, soluk kirpiklerini ona doğru kırıştıırıyordu.

Sonra serin bir sabah Amelia sandığına oturmuş, yumuşak bir melodi mırıldanıyordu. Jasper ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Dağınık kakülü bir gözünün üstüne düşmüştü. Boynunu uzatıp sarı çizmesini kokladı. Amelia nefesini tuttu. Elini kokladı; bıyıklı burnu parmaklarını gıdıkladı. Sonra çok nazikçe boynunu okşamasına izin verdi.

Amelia'nın kalbi sevinle doldu. Yumuşak fıraya uzandı ve Jasper'ın gri tylerinde gezdirdi. Jasper hi kıpırdamadan durdu, koyu gzleri yarı kapalıydı. 'Bunu seviyorsun, deėil mi?' diye fısıldadı. Jasper uzun, memnun bir i ekiş bıraktı. ifti Ruth kapıdan izliyordu; sevecen gri gzleri glmsemeyle kısılmıştı.

O günden sonra Jasper, Amelia'yı her yerde takip etti. O saman taşırken arkasından tırıs gidiyor, küçük toynakları yolda tak tak ses çıkarıyordu. Amelia çitin üstüne oturduğunda, krem rengi burnunu omzuna dayıyordu. Uzun kulaklarının arkasını kaşımaya bile izin veriyor, bu da onu ona doğru yaslanıp gözlerini mutlu bir homurtuyla kapatmasına neden oluyordu.

Bir sabah Amelia geldiğinde Jasper'ı kapıda beklerken buldu. Onu görünce başını geriye attı ve yüksek, neşeli bir anırma salıverdi: 'Aii-aii! Aii-aii!' Amelia güldü ve ona koştu. 'Günaydın Jasper!' diye bağırdı. Çiftçi Ruth kıkırdadı. 'Bütün sabah seni çağırıp durdu. Sanırım seni özledi.'

Amelia çantasından bir havuç verdi Jasper'a. Jasper onu mutlulukla cıtır cıtır yedi, sonra daha fazlası için cebini dürttü. 'Özel bir şey yaptın,' dedi Çiftçi Ruth. 'Onu acele ettirmedin. Ona alan tanıdın ve her gün ona nezaket gösterdin. Bu yüzden şimdi sana güveniyor.' Amelia, Jasper'ın sıcak, sağlam boynuna sarıldı.

O öğleden sonra barınağa yeni bir aile geldi. Küçük bir çocuk kollarını açarak Jasper'a doğru koştu. Jasper ürkerek geri çekildi, kulakları yassıldı. 'Bekle,' dedi Amelia yumuşak bir sesle. 'Zamana ihtiyacı var.' Çocuğa sessizce nasıl oturacağını ve Jasper'ın kendisine gelmesine nasıl izin vereceğini gösterdi. Bir süre sonra Jasper öne çıktı ve tıpkı Amelia'ya yaptığı gibi çocuğun elini kokladı.

Amelia bütün yazı barınakta geçirdi. O ve Jasper birlikte çayırı keşfettiler, derede su sıçratarak yürüdüler ve elma ağacının altında dinlendiler. Jasper hasır şapkasını dişlerinde taşıdı ve Amelia kaburgaları ağrıyana kadar güldü. Onlar en iyi arkadaşları ve herkes birbirlerini ne kadar mutlu ettiklerini görebiliyordu.

Sonbahar geldiğinde Amelia hâlâ her gün ziyarete geliyordu. Jasper'ın gri tüylerini parlayana kadar fırçalıyordu ve Jasper sadık bir gölge gibi çiftlikte onu takip ediyordu. 'Önemli bir şey öğrendin,' dedi Çiftçi Ruth bir akşam. 'Dostluk aceleyle getirilemez. Bir tohum gibi yavaşça büyür; sabır ve nezaketle.' Amelia başını salladı; çilli yüzü ısıltı ısıldı.

Güneş çiftliğin üzerinde batarken Amelia, çitle çevrili alanda Jasper'ın yanına oturdu. Jasper başını onun kucağına dayadı ve Amelia onun uzun, sarkık kulaklarını okşadı. 'Sana her zaman sabırlı olacağım,' diye fısıldadı. Jasper yumuşak, mutlu bir anırma çıkardı. Amelia gülümsedi; aralıklı dişleriyle gülüşü pırıl pırıldı. Kazanılan güvenin en büyük armağan olduğunu biliyordu.